

LBRIS

We know
books

GÁRDONYI GÉZA

*Nyifi meg Nyafi
és egyéb állatmesék*

Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely, 2025

síralmas állapotban vagy.

Beteg voltál, édes bátyám? No, gyere beljebb. Feküdj le a meleg taplódíványra. Takard be a lábadat a mohapaplanommal. Aztán egyél is valamit, mert látom, éhes vagy. És majd ha jóllaktál, megpihentél, mondd el sorjában, mi történt veled?

Hogy miképpen beszélte el Ugri mókus az öccsének a nyomorúságba jutását, azt már én nem tudom. Hanem azt láttam, egy hét múlva hogyan sietett haza egyik zúzmarás fáról a másikra ugrálva. Pedig ugyancsak meg volt terhelve.

Egy ajtónak való fenyődeszkát cipelt, egy meleg mohapokrócot, meg egy zsák mogyorót.

Tartalomjegyzék

Cicafuttatás.....	5
Négy kis cica.....	10
Frici meg Mici.....	11
Tyúkanyó mostoha gyermekei.....	14
A galamb, a réce meg a lúd.....	21
A kiskacsák.....	22
A kis csacsi meg a nagy nyuszi.....	27
A ló meg a kutya.....	30
A kutya meg a nyúl.....	32
Nyifi meg Nyafi.....	36
Mi újság, malac úrfiak.....	41
Brekeke és Zsákrágó úrfiak találkozása....	44
A megugrasztott béka.....	51
A szegény ember káposztája.....	58
Ugri meg Bugri.....	64

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban lévő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și se pedepsește conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

+40744-505331

+40744-611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

office@kedvenckiado.ro

www.kedvenckiado.ro

Kedvenc kiadó

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GÁRDONYI GÉZA

Nyíri meg Nyafi és egyéb állatmesék / Gárdonyi Géza /

il., pref., postf.: Hajdu Szidónia -

Odorheiu Secuiesc: Kedvenc Kiadó, 2017

ISBN 978-606-8638-53-9

I. Hajdu Szidónia (il., pref., postf.)

Cicafuttatás

Mióta áll a világ, a cica meg a kutya nem szeretik egymást.

A kutya azt mondja:

– Én őrzöm a házat.

A cica azt mondja:

– Fontosabb az én hivatalom. Próbálja meg a kutya, fogjon egeret, hadd lássam, van-e olyan tudománya, mint nekem?

– Hamis a zúzád, – mondja a kutya – fogsz ám egeret, de magadnak, mert szereted az egérpecsenyét.

– Te pedig kutyus, nem a házat őrzöd ám, – feleli a cica – hanem őrzöd a konyhaajtót. Mindig azt lesed, mikor vetik ki a csontot. Azért ugatsz, hogy a csonttól mindenkit elkergess.

– Én hű vagyok – mondja a kutya.

– Én szép vagyok – feleli a cica.

– Én okos vagyok – büszkélkedik a kutya.

– Én meg ügyes – kevélykedik a macska.

– Én nem harapom meg a gazdám.

– Nem. Te csak megkarmolod.

– Persze, hogy megkarmolom, ha a farkamat húzza, de aztán kedveskedek is neki: hozzádörgölöm a bajuszomat.

– Engem jobban szeretnek – mondja a kutya.

– Már miért szeretnék jobban? – feleli a cica. – Hát nem engem vesznek-e öلبe? És nem engem simogat-e mindenki?

– Ha én olyan piciny volnék, mint te, engem is öلبe vennének. Még inkább mint téged – mondja a kutya. – Van egy piciny fajtájú rokonom, Pincsinék híják, az jóformán gyalog is alig jár, mindig öلبen viszik.

– No, azt szeretném látni – mondja a cica hiszen ti még a muzsikához sem értetek.

– Hát te talán értesz?

– Értek hát. Tudok dorombolni. Eldorombolok én mindenféle nótát.

– Macskanótát.

– Nem is kutyanótát, mert azt még nem találták ki eddig.

– Nem félsz, hogy elhúzó a nótádat?

– Már, hogy félnék? Egy ilyen kuvasz kutyától.

– No ezért meglakolsz.

A következő pillanatban már neki is ugrott a kutya a macskának. De a cica abban a pillanatban eliramlott. Fölszaladt az udvar kerítésére, onnan a fára. A nagy mérges ugatásra a szomszédból is átfutott két kutya, s azok is segítettek Bodrinak az ugatásban.

Kergették a cicát, de bíz a cica a faágról csak gúnyosan mosolygott rájuk lefelé.

– Uuu, uuu, uuu!

– Au, au, au!

– Vau, vau, vau!

Dühösködött a három kutya a fa lombozata felé. Minél bosszúsabban ugattak, a cica annál jobban nevetett rájuk.

– Csak mérgelődjete kedvetekre! – nyávogta feléjük. – És gyertek föl utánam ha tudtok.

Hopp!- ugrik is egy nagyot a Bodri, de bizony nem jut el ugrásával még a fa derekáig se.

Hopp!- próbálkozik a másik is, a Sajó. De Sajó még addig se viszi.

Hopp!- a Zordon is ugrik egyet, de megcsúszik a fa tövénél, s olyat bukfencezik, csak úgy nyekken

belé. Milyen jó is, hogy a kutyák nem bírnak fára mászni. Bezzeg szorulna akkor a cica. De milyen furcsa is volna, ha tudnának.

Gondoljátok csak el: a kutyák a fákon ugatnának és onnan ugrálnának az emberek nyaka közé. No, nem kérek belőle, hogy egy nagy lompos juhászku-tya ugorjon az én nyakamba, ha mindjárt szeretetből is vagy jó barátságból.

Elég, ha a cica megcselekszi. Utána az is mindig odadörgölődik bundájával az arcunkhoz, s ezzel kéri, hogy ne haragudjunk érte.

Cica, Cenci, Ica, Mica,
Négy gavallér picci cica.
Melyik szebb? Tán a tarka?
Tán a fehér? Tán a barna?
A veres is tiszta csinos,
Füle hegyes, orra piros.

Mit tud ez a négy kis cica.
Cica, Cenci, Ica, Mica,
Mind a négy tud fára mászni,
Egerészni, madarászni.
S ha leesik innen-onnan:
Hopp! Mindegyik talpra pottyán.

Szeretlek te négy kis cica:
Cica, Cenci, Ica, Mica.
Adok nektek reggel kávét,
Délben cukrot, csokoládét;
De ha éjjel énekeltek;
Huncut cicák, megkergetlek!

Frici meg Mici

Ez a Frici! Ez a Mici!
Mint az öklöm olyan picci.
Nézd meg csak jól Katica,
mind a kettő kis cica.

Egyszer ez a két kis macska
a szobában játszadozott,
az asztalon, a szekrényen
legyek után ugrándozott.
Persze a légy ügyes bogár:
úgy elröppent mint egy madár.

Egyszer meghökken a Mici:
– Hopp! Mi van itt? Nézd csak Frici,
ágaskodjál, kapaszkodjál,
itt a falra báméskodjál.
Micsoda kép! Kit mutat?